

چرا مسیحیان روز یکشنبه عبادت می کنند؟

نوشته‌ی: دنیل آر. هاید

از زمان آفرینش تاکنون، قوم خدا در هفتمین روز هفته پرستش می کنند. این یک «نظم آفرینش» بود که خود آفریننده با نمونه‌ی خویش برقرار کرد تا خلقت او از آن پیروی کنند. او شش روز کار کرد و حاملان صورت خویش را نیز به کار فرا خواند (پیدایش ۲: ۱۵)؛ او در روز هفتم استراحت کرد (پیدایش ۲: ۲؛ خروج ۲۰: ۱۱؛ ۳۱: ۱۷) و حاملان صورت خویش را نیز به استراحت فرا خواند. او این روز را برکت خود و «مقدس» خواندن آن، نشانه‌گذاری کرد (پیدایش ۲: ۳).

بعداً، وقتی که فرمان سبت تکرار شد، می خوانیم: «در شش روز، خداوند آسمان و زمین را ساخت و در روز هفتمین آرام فرموده، استراحت یافت» (خروج ۳۱: ۱۷). واژه‌ی «استراحت» تازه شدن در انگلیسی و نُفَس در عبری، فقط دو جای دیگر در عهد عتیق استفاده شده است: یک بار در اشاره به استراحت دادن به حیوانات، خادمان، و مهمانان اسرائیل (خروج ۲۳: ۱۲)، و یک بار در اشاره به داوود و مردان او (دوم سموئیل ۱۶: ۱۴). پس از آنکه خدا کار کرد تا همه چیز را بسازد، گویی که استراحت او، وی را تازه ساخت. با این وجود، استراحت و تازه شدن خدا معنای بسیار بیشتری دارد؛ آنها به شادی و رضایت او مربوط هستند. مزمورنویس می نویسد، «خداوند از اعمال خود راضی خواهد بود» (مزمور ۱۰۴: ۳۱). استراحت و رضایت خدا مانند پادشاهی بود که آسمان‌ها و زمین را خلق کرد تا قصر او در عالم هستی باشد و در روز هفتم بر تخت سلطنت خود نشست.

پس از آنکه خدا قوم خود را از طریق دریای سرخ از مصر خارج کرد، روز سبت به عنوان نشانه‌ی عهد اینکه خدا قوم خدا را تقدیس کرد، حتی اهمیت بیشتری یافت (خروج ۳۱: ۱۳). در آن روز، مقدسین این حقیقت را جشن گرفتند که خدا آنها را خلق کرد و آرامی آنها ریشه در آرامی او داشت: «زیرا که در شش روز، خداوند آسمان و زمین و دریا و آنچه را که در آنهاست بساخت، و در روز هفتم آرام فرمود» (خروج ۲۰: ۸-۱۱). همچنین، سبت حاکی از آن بود که خدا قوم خود را نجات داد (تثنیه ۵: ۱۲-۱۵). سر آخر، روز سالیانه‌ی کفاره مصادف با سبت بود (لاویان ۱۶: ۳۰-۳۱)، و بنابراین سبت جشن بخشودگی قوم توسط خدا نیز بود.

تحت عهد قدیم با اسرائیل (خروج ۱۹؛ عبرانیان ۸: ۶، ۷، ۱۳)، روز سبت به شدت سخت‌گیری می شد. نه تنها هیچ کاری نباید توسط اسرائیلیان و فرزندان‌شان انجام می شد، بلکه می باید به تمام خانه و خانواده‌شان نیز استراحت می دادند - خادمان، بهایم و حتی مهمانان (خروج ۲۰: ۱۰). حتی خدا قوانین نظارتی‌ای درباره‌ی آنچه باید و نباید انجام می شد، بخشید. برای مثال، حتی اگر کسی در روز سبت برای جمع‌آوری هیزم می رفت تا آتشی روشن کند (اعداد ۱۵: ۳۲-۳۶؛ خروج ۳۵: ۱-۳)، باید کشته می شد

(خروج ۳۱: ۱۴-۱۵؛ ۳۵: ۲). تمام این سخت‌گیری‌ها بخشی از لالا شدن شریعت بود که قصد داشت اسرائیل را به دستان عیسای مسیح برساند (غلاطیان ۳: ۲۴)، که قربانی نهایی و پایان بخش عهد قدیم است (عبرانیان ۷: ۱۱-۱۲، ۱۸-۱۹؛ ۸: ۷، ۱۳). وقتی عیسی در اولین روز هفته از مرگ برخاست، اوضاع عوض شد. مسیح، آدم ثانی، آنچه که آدم اول در انجام آن شکست خورد (رومیان ۵: ۱۲-۱۹) را «تمام» کرد (یوحنا ۱۹: ۳۰). به دلیل این واقعه‌ی محوری، کلیسا معین ساخت که برای مسیحیان تحت عهد جدید، روز پرستش و بزرگداشت فیض خداوند در عیسای مسیح می‌بایست اولین روز هفته، یکشنبه، باشد: «از ابتدای خلقت جهان تا رستاخیز مسیح، این روز آرامش آخرین روز هفته یعنی شنبه بود ولی بعد از رستاخیز مسیح این روز به روز اول هفته تبدیل شد و به نام روز خداوند معروف گردید و پاسداشت آن باید تا پایان جهان به عنوان روز آرامش مسیحی ادامه یابد» (اعتقادنامه‌ی وست‌مینستر، فصل ۲۱، بخش ۷). در این روز، این حقیقت شکوهمند که هم‌اینک وارد آرامی خدا شده‌ایم را به یاد می‌آوریم و در آن شرکت می‌کنیم (متی ۱۱: ۲۸؛ عبرانیان ۴: ۱۰) و اینکه در انتظار تجربه‌ی پری این آرامی در ابدیت، در آسمان‌ها و زمین جدید هستیم (مکاشفه ۲۱-۲۲). ما اکنون برای عبادت دور هم جمع می‌شویم و از نوبر آرامی ابدی‌مان لذت می‌بریم، و بعد به پادشاهی این جهان می‌رویم و شش روز کار می‌کنیم. پس چرا ما روز یکشنبه پرستش می‌کنیم و نه شنبه؟

- اولین روز هفته روزی بود که خداوند ما از مرگ برخاست (یوحنا ۲۰: ۱؛ مقایسه کنید با مزمور ۱۱۸: ۲۴).
- اولین روز هفته، روز خداوند خوانده می‌شود (مکاشفه ۱: ۱۰؛ مقایسه کنید با اول قرن‌تبیان ۱۶: ۲).
- اولین روز هفته، روزی بود که روح‌القدس بر کلیسا نازل شد (اعمال ۲: ۱-۳۶).
- درست همانطور که خدا در روز اول آفرینش نور را آفرید و آن را از تاریکی جدا کرد، ما در اولین روز هفته جمع می‌شویم تا نور انجیل در عیسای مسیح را گرامی بداریم که ما را از دنیای تاریک جدا کرد (یوحنا ۱: ۵، ۹؛ ۳: ۱۹؛ ۸: ۱۲؛ دوم قرن‌تبیان ۴: ۱-۶).

از آفرینش تا زمان مسیح، قوم خدا شش روز کار و در روز هفتم استراحت کرده‌اند. این تصویری از نگاه آنها به آرامش ابدی‌شان بود؛ هفتمین روز آفرینش مانند شش روز گذشته‌اش شامل «شام و صبح» نبود (پیدایش ۲: ۱-۳)، که نشان می‌داد روز هفتم پایانی ندارد و از همین روی، خودش نوبری از ابدیت بود. از طرف دیگر، از کار مسیح تا زمان تکمیل ملکوت، قوم خدا با نگاهی به پشت سر و کار تمام شده‌ی مسیح، در اولین روز هفته استراحت و شش روز دیگر را کار می‌کنند. تا آن زمان، ما نیز به آینده و تکمیل این آرامی چشم می‌دوزیم.

کشیش دنیل آر. هاید، کشیش ارشدِ کلیسای Oceanside Reformed Church واقع در شهر اوشن‌ساید در ایالت کالیفرنیا می‌باشد. ایشان نویسنده‌ی کتاب‌های God in Our Midst و Welcome to a Reformed Church است.

این مقاله در وبسایت [خدمات لیگونیر](https://fa.ligonier.org) منتشر شده است.